

Hồi 18

Anh Hùng Bất Tử

H

ai mười bảy tháng hai.

Ngoài thành Trường An, hoang dã cùng sơn.

Còn một khoảng thời gian nữa mới đến lúc trời sáng, giữa đất trời vẫn một màn hắc ám.

Ngoài quang ảnh dưới vô số trần khổng minh đăng bắn rọi, có hai bóng người theo tiếng ca xuất hiện như u hồn, một người ôm tỳ bà, một người thổi tiêu.

Bóng người mờ lung, giọng ca ai oán, giữa dư quang phản ảnh, không ngờ đã có thể nhận ra bọn họ chính là nhạc sư đầu bạc đã bán nghệ ở đệ nhất lầu Trường An Cư cái đêm đó, đi theo lão dĩ nhiên là cô gái mù lòa khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã muốn tan vỡ cõi lòng.

Bọn họ làm sao có thể bất chợt xuất hiện ở đây ? Có phải có người đặc biệt mời bọn họ đến hát khúc bi ca ?

*"Búi tóc ngọc ngà chải vội,
Sơn phấn lợt lạt điểm trang,
Khói xanh sương tím vây uyển chuyển,
Đường tơ bay bổng vô định".*

Xuân tằm chưa chết, tơ chưa tận, ngọn nến chưa tàn, lệ chưa khô.

Nhiệt huyết và hào khí của Châu Mãnh đột nhiên trong phút chốc đã hoá thành đường tơ vô định.

Bởi vì hắn lại đã thấy một người.

Trong bóng tối đột nhiên có một người xuất hiện, giống như u linh của hồ điệp trong mộng, khinh sa che mặt, vận vũ y bằng khinh sa mỏng như cánh ve.

Vũ y lát phất.

*"Gặp mặt không bằng không gặp,
Hữu tình sao bằng vô tình,
Sênh ca dứt tiếng vừa tỉnh rượu,
Vườn sâu trăng tàn lặng người".*

Vũ y phất phơ như hồ điệp, vũ giả cũng như hồ điệp.

Châu Mãnh không rơi lệ, Châu Mãnh đã không còn lệ, thậm chí cả nhiệt huyết đều đã cạn khô.

Hắn biết nàng không phải là Điệp Vũ, nhưng điệu múa của nàng lại đã lôi hắn nhập vào mộng cảnh hồ điệp. Thật mà không thật, ảo mà không ảo.

Thật ra là thật hay là ảo ?

Là thật thì sao ? Là ảo thì sao ? Sinh mệnh ngắn ngủi tạm bợ như vậy, cảm tình trân quý như vậy, hà tất phải nhận định có thật hay không ?

Để cho hắn đi ! Chuyện gì đều cứ để cho hắn đi ! Theo hồ điệp mà đi, đi là tốt nhất.

Hắn biết hiện tại vô luận là ai đều có thể bạt kiếm đâm chết hắn, nhưng hắn đã không còn để ý lo lắng nữa.

Hắn đã chuẩn bị buông thả hết tất cả.

Tư Mã Siêu Quần lại không để hắn buông thả, ca giả vẫn đang ca, vũ giả vẫn đang múa, Tư Mã Siêu Quần đột nhiên bộc phát phóng tới như một con mèo, muốn bóp chết hồ điệp dưới vuốt sắc của y.

Vũ giả không những không tránh né, trái lại còn nghênh đón, bằng một thứ tư thế múa may lơ lửng nghênh thẳng trước mặt, trước tiên như ánh chớp lướt qua sát cú đánh đó, đột nhiên nói nhỏ hai chữ bên tai y.

Không ai nghe thấy nàng nói hai chữ gì, những mọi người đều nhìn thấy biến hóa của Tư Mã Siêu Quần.

“Đồng đồng”.

Đó là hai chữ nàng nói, hai chữ hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩa gì.

“Đồng đồng”.

Vô luận là ai nghe thấy hai chữ đó đều không thể có bất cứ phản ứng gì, nhưng đối với Tư Mã Siêu Quần mà nói, hai chữ đó lại giống như một tia chớp đột nhiên từ trên không đánh xuống.

Giữa một giây phút đó, tất cả mọi động tác của y đột nhiên đình chỉ, thân thể tứ chi cũng đột nhiên cứng ngắc, trong mắt đột nhiên ngập tràn vẻ khủng bố kinh sợ, không tự chủ được mình từng bước từng bước thoái lui.

“Đồng đồng”.

Hai chữ đó giống như một ma chú thần bí trong tích tắc đã nhiếp đoạt hồn phách của Tư Mã Siêu Quần.

Tại sao có thể như vậy được ?

Không có người nào biết nàng là ai, cũng không ai biết nàng là vũ giả từ đâu tới, hai chữ mà bất cứ người nào nghe cũng không nhận ra một ý nghĩa gì tại sao lại có thể khiến cho Tư Mã Siêu Quần biến thành bộ dạng như vậy ?

Không ai có thể giải thích chuyện đó, nhưng một chuyện khác mọi người lại đều có thể nhìn ra.

--- Tư Mã Siêu Quần và Châu Mãnh đều đã xong, đầu lâu của bọn họ chỉ trong nháy mắt tất lọt vào tay người ta.

Nhạc sư đầu bạc mù lòa tuy không nhìn thấy gì, nhưng trong tiếng tiêu của lão cũng ẩn ước có nỗi niềm thê lương tang tóc.

Giữa đất trời đột nhiên tràn ngập sát cơ, cả ánh đèn cũng biến thành vừa trắng nhợt vừa thâm liệt, chiếu trên khuôn mặt trắng nhợt của Tư Mã Siêu Quần và Châu Mãnh, cũng chiếu sáng bàn tay cầm kiếm của Công Tôn Bảo Kiếm.

Bảo kiếm đã gần rút ra khỏi vỏ, đầu người đã gần rơi xuống đất.

Ánh đèn thâm liệt đột nhiên lấp lóe, trong ánh đèn chập chờn phảng phất đột nhiên lại chớp lên một tia sáng còn thâm liệt hơn cả ánh đèn.

Tia sáng vừa lóe chớp, một kiếm xuyên qua lồng ngực.

Kiếm trong tay Công Tôn Bảo Kiếm còn chưa rút ra khỏi vỏ, người đã bị một thanh kiếm đóng đinh dưới đất.

Thanh kiếm đó tịnh không phải đột nhiên từ trên trời bay xuống, là một người phi thân đâm tới.

Chỉ bất quá người và kiếm đều đến quá nhanh, người và kiếm phảng phất đã hóa thành một thể.

Thanh kiếm đó là người đó phi thân đâm tới ? Hay là người đó theo thanh kiếm đó mà bay tới ?

Không ai có thể phân biệt được, cũng không ai có thể nhìn thấy rõ.

Nhưng người đó ai ai cũng đều có thể nhìn thấy rất rõ.

Vừa thoáng nhìn, con người đó không khác gì Tư Mã Siêu Quần, anh tuấn, cao to, phong tư sáng lán, khí khái uy vũ, vận một bộ y phục may vá cực kỳ vừa vặn, chất liệu cực kỳ cao quý, sắc thái cực kỳ tươi tắn, trong đôi mắt sáng ngời cũng tràn đầy vẻ tự tin.

Vừa thoáng nhìn, cơ hồ không ai có thể nhận ra chàng là vô danh kiếm khách lưu lạc giang hồ ngày xưa.

o0o

Tiếng nhạc đã ngưng, điệu múa đã dừng, vũ giả nằm phục dưới đất, phảng phất cũng không dám ngẩng đầu nhìn chuyện sát nhân lưu huyết nữa.

Tiểu Cao đã rút kiếm của chàng khỏi thân người Công Tôn Bảo Kiếm, trên trường kiếm như thu thủy không có tới một giọt máu, chỉ có một điểm lệ ngân.

Công Tôn Khất Nhi kinh hãi nhìn con người đó, nhìn thanh kiếm đó, trường thương trong tay tuy đã trưng bày tư thế đâm tới, lại không còn dũng khí để đâm ra.

Châu Mạnh và Tư Mã Siêu Quần không ngờ vẫn si si đứng đó, chừng như chuyện gì cũng không nhìn thấy hết.

Công Tôn Khất Nhi đột nhiên hét lớn:

- Người đâu ? Các người lẽ nào đã chết hết ? Tại sao không xông tới đây ?

Ngoài quang ảnh, một người dùng một thanh âm rất ôn hòa thốt:

- Lần này người nói đúng, người của người đích xác đều đã chết hết, người cầm đèn đều đã đổi là người của ta.

Một người vận hoa y, khoác áo hồ cừ, chấp tay sau lưng thông dong từ trong bóng tối bước ra. Tư thái bước đi vừa an tường vừa ưu nhã, không ai có thể nhìn ra hấn là nét tàn phế trên chân hấn.

Công Tôn Khất Nhi biến sắc:

- Trác Đông Lai, là người.

“Là ta, đương nhiên là ta”. Trác Đông Lai thản nhiên thốt: “Chỉ có ta mới có thể dùng phương pháp người đối phó người khác để đối phó người, thủ hạ của Châu Mạnh chết ra sao, thuộc hạ của người cũng chết như vậy. Người giết người cách nào, ta cũng giết người như vậy”.

Hấn mỉm cười:

- Người đáng lẽ cũng nên biết chuyện ta làm đều luôn luôn rất công bình.

Thân người của Công Tôn Khất Nhi đột nhiên phóng về phía trước, trường thương như cơn gió đâm thẳng vào giữa trán Trác Đông Lai.

Lúc trường thương đâm về phía trước, thương đã rời khỏi tay, người của gã đã phi thân vọt về phía sau, lẳng không lắc người mộ cái đã vọt ra khỏi quang ảnh, trong chớp mắt tất sẽ biến mất trong bóng tối.

Phản ứng nhanh nhẹn, năng lực ứng biến uy mãnh, chính là tinh hoa tích lũy từ võ công và trí tuệ cả đời gã.

Chỉ tiếc gã vẫn còn chậm một chút.

Thân người gã vừa bay lên, đã nhìn thấy một đạo kiếm quang điệu mắt như cầu

vòng vút lên, đột nhiên trong tích tắc đã đến trước mặt gã, kiếm quang đâm vọt tới trầm lạnh đến mức cả mắt gã cũng mở không lên.

Đợi đến khi gã có thể mở mắt nhìn, đã không còn nhìn thấy đạo kiếm quang đó nữa, chỉ nhìn thấy một đoạn cán kiếm, chừng như đột nhiên từ trong thân mình gã lòi ra, lòi trước ngực gã.

Đợi đến khi thân người gã như một cục đá rớt ịch xuống đất, gã vẫn còn đang nhìn đoạn cán kiếm đó, trong mắt ngập tràn vẻ sợ hãi khủng bố, chừng như vẫn còn chưa minh bạch tại sao giữa ngực gã lại đột nhiên lòi ra đoạn cán kiếm đó.

Nhưng gã biết lưỡi kiếm của thanh kiếm đó ở đâu.

Lưỡi kiếm đã chui tọt vào lồng ngực của gã.

Một kiếm thoát khỏi tay, một kiếm trí mệnh.

“Hảo khoái kiếm, xuất thủ nhanh giỏi !” Trác Đông Lai hướng về phía Tiểu Cao cúi mình kính nể: “Chỉ bằng vào uy lực của một kiếm đó đã đủ để thống lĩnh Đại Tiêu Cục”.

“Thống lĩnh Đại Tiêu Cục ?” Châu Mãnh phảng phất đột nhiên tỉnh mộng, từ từ quay người, dùng đôi mắt mở to gần muốn té khoe nhìn Tiểu Cao: “Hiện tại người đã là thống lĩnh của Đại Tiêu Cục ?”

Tiểu Cao trầm mặc.

“Giỏi, Cao Tiệm Phi giỏi”. Châu Mãnh cười lớn: “Hiện tại người quả nhiên đã dần dần bay cao”.

Tiếng cười của hắn sắc nhọn như mũi kiếm.

“Người nếu đến đây để lấy cái đầu này của ta, người cứ việc cầm mà đem đi”. Châu Mãnh vừa hét vừa cười: “Ta đã sớm muốn giao nó cho người ta, giao cho người tốt hơn là giao cho ai khác”.

Tiểu Cao không cười, cũng không có phản ứng gì, trải qua những ngày vừa qua, chàng đã tự huấn luyện mình thành một người như nham thạch, thậm chí cả trên mặt cũng không có một chút biểu tình gì.

Châu Mãnh hét lớn:

- Người tại sao còn chưa qua ? Còn đợi gì nữa ?

“Ta không gấp, người hà tất phải gấp ?” Tiểu Cao điềm đạm đáp: “Ta chịu đợi, người cũng nên đợi”.

Chàng đột nhiên quay mình đối diện Tư Mã Siêu Quần:

- Người đương nhiên càng nên biết ta đang đợi cái gì.

Qua một hồi rất lâu, họ Tư Mã mới chậm chậm ngẩng đầu, chừng như đây là lần

thứ nhất nhìn thấy người ta vậy, chừng như mọi chuyện và mọi người trong quá khứ đều đã hoàn toàn quên hết.

Lại qua một hồi rất lâu, y mới dùng một thứ thanh âm rất kỳ quái hỏi Tiểu Cao:

- Người đang đợi cái gì ?
- Đợi thanh toán một món nợ cũ giữa người và ta.

“Tốt, rất tốt”. Trong thanh âm của họ Tư Mã rướm rướm một nỗi bi thương khôn tả: “Hiện tại đích xác đã đến lúc hạch toán, người thiếu ta, ta thiếu người, hiện tại đều nên thanh toán cho xong”.

“Bằng vào tình huống của người hiện tại, ta vốn không nên bức người xuất thủ”. Cao Tiệm Phi lạnh lùng thốt: “Nhưng lần trước lúc người đánh bại ta, tình huống của ta cũng tịnh không tốt đẹp gì hơn người”.

Tư Mã Siêu Quần không người lại cười cười:

- Ta căn bản không trách người, người hà tất phải nói gì nhiều.

“Đợi một chút”. Châu Mạnh đột nhiên hét lớn: “Lẽ nào người bây giờ lại đã quên lời ước hẹn giữa ta và người ?”

Tư Mã Siêu Quần trầm mặt:

- Người tốt hơn hết là đi cho xa, đây là chuyện giữa ta và Cao Tiệm Phi, ai muốn nhúng tay vào, ta duy chỉ có nước chết.

Trác Đông Lai thở dài nhè nhẹ:

- Anh hùng tuy đã mặt lộ, tất vẫn còn là anh hùng. Châu Đường chủ, người cũng là nhất thế anh hùng, người cũng nên biết ý tưởng của y, tại sao lại muốn khiến cho thanh danh cả đời y chôn sâu dưới lòng đất ?

Hắn cả nhìn cũng không thèm nhìn Châu Mạnh một lần, bước qua rút thanh kiếm khỏi lồng ngực Công Tôn Khất Nhi.

Trên kiếm vẫn không có máu, chỉ có một điểm lệ ngân.

Trác Đông Lai dùng ngón cái và ngón trỏ cầm mũi kiếm, đưa cán kiếm tới trước mặt Cao Tiệm Phi:

- Đây là kiếm của người.

Tiểu Cao tịnh không giơ tay tiếp kiếm:

- Ta biết đó là kiếm của ta, nhưng ta cũng biết y không có kiếm.
- Y không có, người có.

Tiểu Cao cười:

- Không sai, y không có, ta có, tình huống hiện tại xem chừng là như vậy.

Trác Đông Lai điềm đạm thốt:

- Trên thế giới này nguyên lai có rất nhiều chuyện đều như vậy.

“Ta đã minh bạch”. Tiểu Cao thốt: “Ý của người ta đã hoàn toàn minh bạch”.

Chàng chung quy đã giơ tay ra.

Tay chàng chung quy đã nắm vào cán kiếm của chàng.

Giữa một tích tắc đó, nụ cười trên mặt chàng đột nhiên tiêu tán, trong mắt đột nhiên lộ xuất sát cơ.

Giữa một tích tắc đó, chàng đã đẩy thanh kiếm của mình đâm tới.

Khoảng cách từ mũi kiếm tới lồng ngực của Trác Đông Lai tuyệt không quá một thước, mũi kiếm vốn đã nhắm đúng vào tâm tạng của hắn. Hắn không ngờ chỉ dùng hai ngón tay nắm giữa, không ngờ lại giao cán kiếm cho người ta.

Không ai có thể phạm vào thứ sai lầm đó, người phạm vào thứ sai lầm đó nhất định phải chết dưới kiếm của người ta.

Trác Đông Lai cũng không thể là ngoại lệ.

Dưới tình huống đó, hắn căn bản đã hoàn toàn không chừa cho hắn một con đường tránh né nào.

Cao Tiệm Phi một mực đang đợi, chực chờ một cơ hội như vậy.

Ánh mắt chàng một mực đinh đing ghim trên mặt Trác Đông Lai, bởi vì mỗi một chuyện chàng làm đều là vì đợi chờ một sát na đó.

Một sát na lúc lưỡi kiếm đâm phập vào tâm tạng của Trác Đông Lai.

--- Giữa một sát na đó, trên mặt hắn có thể có biểu tình gì ?

Trên mặt Trác Đông Lai cả một chút biểu tình cũng không có.

Bởi vì mỗi một chuyện đều nằm trong tầm dự liệu của hắn, một kiếm đó đâm tới, thân người của hắn đã lần theo kiếm mà lui về phía sau.

Kiếm thế không ngưng, vẫn đâm thẳng về phía trước.

Hắn vẫn đang lui về phía sau.

Một kiếm đó đã dụng toàn lực, dư lực liên miên bất tận.

Hắn vẫn lui.

Mũi kiếm vẫn đang bị hai ngón tay của hắn cầm giữ, vẫn bảo trì khoảng cách tới lồng ngực của hắn như trước.

Tiểu Cao dừng tay.

Lúc chàng dừng tay, y phục đã ướt đầm.

Trác Đông Lai lạnh lùng nhìn chàng, dùng một thanh âm vừa ôn hòa vừa lãnh đạm

nói với chàng:

- Lần này thật khổ tâm cho người quá. Vì muốn đợi chờ một cơ hội như vậy, người đích xác đã phí rất nhiều tâm cơ, bỏ ra rất nhiều khí lực, người thật đã làm rất tốt, ta thật đáng lẽ nên để người giết ta.

Trong thanh âm của hần tịnh không có ý tứ chế giễu gì, bởi vì lời hần nói cũng chỉ bất quá là sự thật.

“Nhưng ta nhất định bắt người biết, muốn giết một người như ta tịnh không phải là chuyện dễ, ta không thể để người dễ dàng thành công như vậy”. Trác Đông Lai thốt: “Hà hướng người cho dù có giết ta cũng vô dụng”.

Cao Tiệm Phi đang lắng nghe.

Chàng chỉ còn nước lắng nghe.

Giờ khắc đó, mọi người đều chỉ còn nước lắng nghe một mình Trác Đông Lai nói, ngoại trừ hần ra, người khác có thể nói gì sao ?

Hần chợt nói ra một câu khiến cho mọi người đều giật mình.

“Nếu quả người giết ta, người cũng nhất định phải chết”. Trác Đông Lai nói với Tiểu Cao: “Nếu quả một kiếm đó của người đâm phập và lồng ngực ta, chỉ trong tích tắc, người cũng nhất định phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa, hơn nữa rất có thể người chết còn nhanh hơn”.

Trác Đông Lai luôn luôn là một người rất ít không nói láo, nhưng lần này lời nói của hần lại thật sự rất khó lòng khiến cho ai tin được.

Tiểu Cao nhin không được phải hỏi:

- Người có phải muốn nói nếu quả một kiếm đó của ta đâm chết người, cái chết của ta trái lại còn xảy ra nhanh hơn cả người ?

- Phải.

- Tại sao ?

“Bởi vì ta biết trên thế gian tối thiểu có năm thứ ám khí quả thật có thể kiến huyết phong hầu, có thể chỉ trong tích tắc dồn người ta vào tử địa”. Trác Đông Lai đáp: “Trong giang hồ tối thiểu có ba người có thể sử dụng loại ám khí đó”.

-Ồ ?

“Điểm quan trọng nhất là ta cũng biết trong ba người đó đã có một người đến đây, đã chuẩn bị dùng một trong năm thứ ám khí đó phóng vào lưng người”. Trác Đông Lai thốt: “Nếu quả một kiếm đó của người đâm phập vào ngực ta, lúc đó nhất định rất cao hứng, đặc ý cực kỳ, vô luận là ai lúc đó đều khó tránh khỏi có sơ xuất, người cũng không ngoại lệ”.

Chuyện đó, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng là sự thật.

“Đang lúc người cao hứng đắc ý nhất, người có thể bất chợt phát giác sau lưng chừng như bị kiến cắn”. Trác Đông Lai nói: “Người có thể đột nhiên ngã quỵ xuống, tới lúc người ngã xuống là tìm người cũng ngừng đập, lúc đó ta đại khái còn chưa chết”.

Trên lưng Tiểu Cao đã thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Trác Đông Lai thản nhiên thốt:

- Nhưng hiện tại người có thể an tâm, bởi vì hiện tại ta còn chưa chết, y đại khái tạm thời còn chưa dám xuất thủ, bởi vì người đó cũng giống như ta, một mực không chịu làm chuyện gì không nắm chắc.

- Người đó là ai ?

- Người muốn biết người đó là ai, trước tiên phải nghĩ ra ba chuyện.

- Ba chuyện gì ?

“Thứ nhất, Công Tôn huynh đệ tại sao lại có tài tiên tri bốc số, năm ngày trước đã biết trong Đại Tiêu Cục tất có phát sinh biến hóa trọng đại, kịp thời đến đây ?” Trác Đông Lai đáp: “Thứ hai, vũ giả dùng khinh sa che mặt kia từ đâu đến ? Tư Mã Siêu Quần vốn vì Châu Mãnh mà muốn xông tới giết ả, tại sao nghe ả nói lí nhí lại thoái lui ? Hơn nữa chừng như đã biến thành một người khác”.

Tiểu Cao không nghĩ ra, hai chuyện đều không nghĩ ra.

Trác Đông Lai lại đề tỉnh chàng:

- Kỳ thật hai chuyện đó cũng có thể coi là một chuyện ! Giống như một gian nhà tuy có hai cửa, nhưng chỉ cần dùng một cái chìa khóa là có thể mở ra hết”.

Tiểu Cao cười khổ:

- Chỉ tiếc ta không có cái chìa khóa đó, ta cũng không biết phải đi đâu mà tìm.

“Chìa khóa thông thường đều cất trên mình người sống, người đã chết không cần mang chìa khóa nữa”. Trác Đông Lai điềm đạm đáp: “Nhưng người nếu muốn tìm cái chìa khóa đó, lại phải tìm trên mình người chết”.

- Người chết đó là ai ?

“Công Tôn huynh đệ đã không có tài tiên tri, bọn chúng có thể kịp thời đến đây, đương nhiên là có người muốn bọn chúng đến”. Trác Đông Lai hỏi: “Nhưng có ai có thể từ năm ngày trước đã tính đúng giao tình ba mươi năm giữa ta và họ Tư Mã có thể hủy diệt trong tích tắc ?”

Hắn tự mình giải đáp vấn đề đó:

- Chỉ có một người. Ta và họ Tư Mã trở mặt là vì người đó.

- Người đó là người chết ?

“Phải, vốn đáng lẽ là người chết”. Trác Đông Lai đáp: “Y biết sau khi y chết họ Tư Mã nhất định không thể tha thứ cho ta, cho nên lúc y còn sống đã bày binh bố trận đầy đầy hầm đao hổ kiếm giữa bọn ta”.

Trong ánh mắt của Tiểu Cao đột nhiên phát sáng, chợt hỏi Trác Đông Lai:

- Một nữ nhân lẽ nào có thể đem một nữ nhân khác đóng vai mình ? Lẽ nào có thể qua mặt được chồng mình ?

“Nếu quả ả còn sống, đương nhiên không thể qua mặt được”. Trác Đông Lai đáp: “Nhưng nếu quả ả đã chết mấy ngày trời, tình huống lại khác biệt”.

Hắn nói tiếp:

- Một người đã chết mấy ngày rồi, cơ thịt đã méo mó cứng đờ, dung mạo vốn cũng có thể cải biến, nếu quả ả treo cổ chết, cải biến đương nhiên càng hơn xa, càng đáng sợ, vô luận là ai đều có thể bị ả qua mặt.

Tiểu Cao thở dài:

- Một người lúc trở về nhà nếu quả đột nhiên phát hiện vợ con mình đều đã thảm tử, vô luận đối với chuyện gì đại khái đều không thể nhìn rõ ràng cho lắm.

Trác Đông Lai lại gần từng tiếng:

- Nếu quả người đó đột nhiên lại phát hiện vợ của mình tịnh chưa chết, y sẽ biến thành ra sao ?

“Lúc đó y đại khái có thể đột nhiên biến thành giống như một người khác”. Tiểu Cao lại thở dài: “Thật ra là vì sao ? Một nữ nhân làm sao có thể ngoan tâm như vậy ? Làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy ?”

“Trên thế giới này vốn có hạng người chuyện gì cũng có thể làm được, không cần biết là nam hay nữ đều như nhau”. Trác Đông Lai đáp: “Người không nghĩ ra chỉ vì người không phải là hạng người đó”.

“Còn người ?” Tiểu Cao hỏi Trác Đông Lai: “Người có phải là hạng người đó ?”

- Phải.

o0o

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Tư Mã Siêu Quần đã hoàn toàn không còn một chút huyết sắc, cả Châu Mãnh xem ra cũng khó chịu gièm hấn muốn chết.

Vũ giả tiêu hồn đó lại vẫn phủ phục dưới đất, chừng như căn bản không nghe thấy

Trác Đông Lai đang nói gì.

Trác Đông Lai lạnh lùng nhìn nàng:

- Kỳ thật ta tịnh không trách người, bởi vì bọn ta vốn cùng thuộc một hạng người. Người đương nhiên đã sớm nhận ra Đại Tiêu Cục có ba người luôn luôn bất hòa với ta, cũng chỉ có ba người đó mới có thể đối phó ta, cho nên người đã sớm ngầm ngầm thông đồng chuyển giao tin tức cho bọn chúng, cho nên hiện tại người mới có thể dẫn bọn chúng kịp thời tìm đến.

Vũ giả không nói gì.

“Người làm như vậy chỉ bất quá vì để bảo vệ chính mình”. Trác Đông Lai thốt: “Ta vốn tuyệt đối không thể hạ độc thủ với người, chỉ tiếc người đã đi sai một bước”.

Thanh âm của hắn đột nhiên lại biến đổi, lại dùng giọng nói độc quyền gần từng tiếng:

- Không cần biết người vì cái gì, người đều không nên làm như vậy đối với Tư Mã Siêu Quân.

Từ bề ngoài mà nhìn, Trác Đông Lai tịnh không phải là người hung bạo ác độc, nhưng mỗi một câu nói của hắn vô luận là ai nghe đều cảm thấy nổi da gà, rùng lạnh thấu xương.

Người hiểu rõ hắn nhất đương nhiên vẫn là Tư Mã Siêu Quân.

Mỗi lần y nghe thấy hắn dùng thứ khẩu khí đó nói chuyện với ai, người đó coi như đã bị phán án tử hình.

“Người không thể động đến nàng”. Họ Tư Mã bỗng phi thân bay đến, dùng thân người mình che trước mặt vũ giả thần bí, hét lớn: “Không cần biết nàng đã làm gì, ta đều không trách nàng, những năm gần đây, ta luôn luôn đối đãi không đúng với nàng, cho dù ta có chết trong tay nàng, ta cũng không cho phép người động đến một cọng tóc của nàng”.

Sắc mặt của Trác Đông Lai đột nhiên có biến chuyển, tròng mắt đột nhiên co thắt lại, đột nhiên hét lớn:

- Coi chừng.

Lời cảnh cáo của hắn vẫn đã chậm trễ một bước.

Vũ giả phủ phục dưới đất đã vụt dậy, hét lớn:

- Người muốn chết, người đi chết đi.

Giữa tiếng hét, ba điểm hàn tinh bắn ra, bắn vào lưng Tư Mã Siêu Quân.

Trác Đông Lai dụng tả cước gạt ngã họ Tư Mã, hoành hữu chưởng quật vào cùi chỏ của Tiểu Cao, Tiểu Cao uốn hông kéo cán kiếm về, Trác Đông Lai dùng tả thủ nắm chặt

mũi kiếm, kéo ghì một cái, cán kiếm đã lọt vào hũu thủ của hắn.

Bao nhiêu động tác đó cơ hồ đều hoàn thành trong một chớp mắt, nhanh đến mức khiến cho người ta không ai tưởng tượng nổi.

Chỉ tiếc hắn lại đã chậm một bước.

Thân người của họ Tư Mã tuy bị gạt ngã, trong ba mũi ám khí tuy có hai mũi bay vào khoảng không, còn lại một mũi đã bắn ghim vào cánh tay ngay dưới vai trái của y.

Trác Đông Lai cả dẫn đo cũng không một chút dẫn đo, huy thủ hất kiếm lên, kiếm quang lóe động, chặt đứt cánh tay đó của họ Tư Mã xuống liền.

Độc xà ngoạm cắn, tráng sĩ chặt tay.

Tiểu Cao cũng biết trong ám khí tất có kịch độc, muốn ngăn trở độc tính lan nhập huyết quản, muốn cứu họ Tư Mã, đó là cách duy nhất.

Nhưng chàng vẫn phải tự hỏi mình, nếu quả chàng là Trác Đông Lai, có thể nào trong tích tắc quyết đoán như vậy không ? Có thể nào hạ thủ không ?

Kiếm phong hất khinh sa che mặt của vũ giả, để lộ khuôn mặt của nàng.

Ngô Uyển.

Vũ giả thần bí đó quả nhiên là Ngô Uyển.

o0o

Cánh tay bị chặt đứt vừa rơi xuống, máu tươi phún trào, thân người của Tư Mã Siêu Quần lại như ngọn tiêu thương đứng thẳng tại đó, ưỡn người không ngã quỵ.

Kiếm quang lại lóe lên, nhắm thẳng vào Ngô Uyển.

Họ Tư Mã không ngờ lại dùng cánh tay còn lại, tay không chặn đứng kiếm phong của Trác Đông Lai.

“Người không thể động đến nàng”. Thanh âm của họ Tư Mã khản đại: “Ta đã có nói, không cần biết ta sống hay chết, người không thể động đến nàng”.

Tay của y đã đoạn, Khí lại chưa đoạn.

Một kiếm của Trác Đông Lai không ngờ đã bị Khí của y bức chặn, vô phương xuất thủ nữa.

“Ngô Uyển, ta vẫn không trách nàng”. Họ Tư Mã thốt: “Nàng đi đi”.

Ngô Uyển nhìn y, dùng một ánh mắt không ai có thể hình dung được nhìn chồng mình.

“Được, tôi phải đi”. Nàng nhẹ nhàng nói: “Tôi vốn nên đi”.

Nhưng nàng không đi.

Nàng chợt bộc phát bay tới, ôm lấy y, kề mặt sát vào cánh tay đã bị chặt của y, dùng mặt nàng ngăn chặn máu huyết đang phún trào từ vết thương.

Máu rơi trên mặt nàng, lệ cũng lăn dài.

“Nhưng tôi cuộc đời này đã đi lầm một bước, không thể lầm nữa”. Ngô Uyển thốt: “Lần này tôi tuyệt không thể bước lầm nữa”.

Nàng đã chọn con đường nàng phải đi.

Một con đường duy nhất.

Kiếm vẫn còn trong tay Trác Đông Lai.

Ngô Uyển đột nhiên ôm chặt lấy chồng mình, hướng về phía mũi kiếm ngã ngược tới, lưỡi kiếm lập tức đâm phập vào lưng nàng, xuyên qua tâm tạng nàng, lại đâm xuyên vào tâm tạng của họ Tư Mã.

Thanh kiếm đó vốn là bảo kiếm bén nhọn không gì so sánh nổi.

Một kiếm đó đã xuyên thấu hai trái tim.

“Đồng đồng”, Ngô Uyển thì thào: “Đồng đồng, bọn ta cuối cùng đã chết đồng niên đồng nguyệt đồng nhật đồng thời, cuối cùng đã chết cùng một lúc”.

Đó là câu nói cuối cùng trong đời nàng.

“Bảo kiếm vô tình, anh hùng vô lệ”.

Tư Mã Siêu Quần còn đứng thẳng như ngọn tiêu thương, vẫn không rơi lệ.

Y cho tới chết cũng không ngã gục, y cho tới chết cũng không rơi lệ.

oOo

Lệ anh hùng đã hóa thành bích huyết.

Trên kiếm lại vẫn không có máu, chỉ có một điểm lệ ngân, nhưng hiện tại cả một điểm lệ ngân thần bí đó phảng phất cũng đã bị bích huyết của anh hùng nhuộm đỏ.

Kiếm vẫn trong tay Trác Đông Lai, Trác Đông Lai đang ngưng thị nhìn lệ ngân trên kiếm.

Hắn không nhìn họ Tư Mã, cũng không nhìn Ngô Uyển.

Trong mắt hắn càng không thể có lệ.

Nhưng hắn một mực đang si si dại dại nhìn điểm lệ ngân đó, giống như đột nhiên

phát hiện trong điểm lệ ngân đó có một thứ lực lượng tà ác thần bí, tất cả mọi bất hạnh đều do nó mà tạo thành.

Cũng không biết qua bao lâu sau, hắc bồng nói:

- Ba người hôm nay đến, chân chính đáng sợ nhất không phải là Công Tôn huynh đệ, mà là người thứ ba.

Thanh âm của Trác Đông Lai băng lãnh:

- Người đó vốn không nên chết, bởi vì y quá thông minh, quá lợi hại, ám khí và thuật dịch dung của y rất ít có người có thể so sánh bằng y, nếu quả y hồi sớm lảng lảng bỏ đi, ta có lẽ cũng giả như không biết, bởi vì ta sau này nhất định còn có thể dùng đến y.

- Y còn chưa đi ?

“Y còn chưa đi”. Trác Đông Lai đáp: “Bởi vì tự y cũng biết y đã làm sai một chuyện, ta đã không thể để cho y đi”.

Hắc đột nhiên quay người đối diện lão nhạc sư đầu bạc mù lòa, gần từng tiếng:

- Kế tiên sinh, lẽ nào người thật nghĩ rằng ta không nhận ra người ?

Nhạc sư đầu bạc một mực đứng trong một phiến mộng lung giữa bóng tối và ánh đèn, bóng cũng mộng lung, người cũng mộng lung.

Cô gái thắt tóc bím cũng một mực ôm đàn tỳ bà đứng kề bên lão, trên khuôn mặt trắng nhợt đã không còn nét bi thương, cũng không có vẻ khúng bố kinh hãi, cũng không biết là vì nàng căn bản không nhìn thấy gì hết, hay là vì nàng hoàn toàn ngây ngẩn.

Nhạc sư đầu bạc một tay cầm ống tiêu, một tay đặt trên vai nàng, trên mặt cũng không có tới một chút biểu tình gì.

“Kế tiên sinh”, Trác Đông Lai lại nói với lão: “Tam tinh đoạt mệnh, lưỡng bộ dịch hình, nhất kế tuyệt hộ, Kế tiên sinh, thuật dịch dung của ông quả thật cao minh, thủ đoạn của ông càng cao minh hơn”.

Nhạc sư đầu bạc không ngờ đã mở miệng nói, không ngờ lại nói:

- Đa tạ đã khen tặng, đa tạ đa tạ.

“Kế tiên sinh, ông muốn Ngô Uyển giả theo điệu múa của Điệp Vũ, chỉ trong tích tắc hủy diệt hết dấu chí của Châu Đường chủ và Tư Mã Siêu Quân hai người”. Trác Đông Lai thốt: “Kế sách ông làm thật sự quá cao”.

- Đa tạ đa tạ.

“Nhạc sư đầu bạc dẫn cháu gái mù lòa khiến cho ai ai cũng mủi lòng đi hát ca đầu đường xó chợ, ai cũng cũng không thể tử tế nhìn kỹ lão ông tóc bạc mắt mù đó, cho nên ông đã đóng vai trò của ông ta, dẫn cháu gái của ông ta đến đây dùng lời ca của người

mù yểm trợ điệu múa của Điệp Vũ, dùng điệu múa của ả mà hấp dẫn sự chú ý của người khác”. Trác Đông Lai nói: “Dung mạo của nhạc sư đầu bạc đó tuy không ai có thể phân biệt, tiếng tiêu của lão lại phóng khoáng hơn xa tiếng tiêu của ông, điều đó ai ai cũng đều có thể phân biệt được. Chỉ bất quá lúc đó, dưới tình huống gay cấn như vậy, cũng không có ai có thể chú ý đến điểm đó”.

“Người nói đúng”. Kế tiên sinh không ngờ đã thừa nhận: “Ý tưởng của ta thật sự là như vậy”.

“Kế tiên sinh, ông thật là một nhân tài, một nhân tài vĩ đại, ta luôn luôn rất bội phục ông”. Giọng nói ôn hòa khách khí của Trác Đông Lai đột nhiên lại biến chuyển, lại dùng khẩu khí độc quyền nói: “Nhưng ông thật không nên đem Tuyệt Hộ Châm giao cho Ngô Uyển, chuyện đó ông thật đã làm sai rồi”.

Kế tiên sinh thở dài, dùng một thanh âm cực kỳ bi thương hối tiếc nói:

- Ta thừa nhận ta đã sai, tuy ta chưa từng nghĩ tới Ngô Uyển có thể dùng nó đi đổi phó họ Tư Mã, nhưng họ Tư Mã lại vì vậy mà chết. Ta sớm nên nghĩ đến Trác tiên sinh nhất định có thể thanh toán món nợ đó trên người ta.

- Có lẽ ông đương thời chỉ nghĩ đến lấy mạng người ta, lại quên đi lợi khí phòng thân hộ mệnh của chính mình.

Kế tiên sinh cũng thừa nhận.

“Không cần biết ra sao, ta đều không nên đem ống Tuyệt Hộ Châm đó giao cho người khác”. Lão lại thở dài: “Cũng may là ta còn nhiều ống”.

Thanh âm của lão rất nhỏ, chừng như đang nói ra một bí mật giấu kín trong tim với một bằng hữu tri tâm.

Trác Đông Lai nhất định phải rất chú ý mới có thể nghe thấy được.

Lúc hắn đang lắng nghe, Tuyệt Hộ Châm của Kế tiên sinh đã bắn ra, từ trong hai ống tay áo và trong ống tiêu bắn ra, ba ống châm đó đã đủ đều phong bế hết tất cả mọi đường thoát của Trác Đông Lai.

Một ống ba mũi châm, đã đủ để truy hồn đoạt mệnh, hà huống gì là ba ống ?

Hà huống ống châm và cơ khí của lão đều đã trải qua quá trình thiết kế đặc biệt, tốc độ cũng hơn xa đại đa số ám khí trên thế gian.

Chỉ tiếc Trác Đông Lai lại càng nhanh. Hắn căn bản không né tránh, nhưng kiếm trên tay hắn đã hoạch ra một vòng tròn sáng loáng diệu mắt. Kiếm khí như thác trào cuộn cuộn, giống như một dòng nước xoáy đột nhiên phún trào một lực lượng khổng lồ.

Chín điểm hàn tinh trong một sát na đã bị luồng lực lượng đó quỵện kéo vào dòng xoáy, đợi đến khi kiếm quang tiêu tán, ba ống châm cũng không còn thấy nữa.

Tâm của Kế tiên sinh chìm lặn.

Cao Tiệm Phi là người học kiếm, cũng nhin không nổi phải la to:

- Hảo kiếm pháp !

Trác Đông Lai mỉm cười:

- Kiếm của người cũng là một thanh kiếm tốt, cực kỳ tốt.

Hắn chợt quay mặt hỏi Kế tiên sinh:

- Hồi nãy lúc ta nói chuyện cũng là cơ hội tốt, người tại sao không thừa cơ phóng hết hai ống châm còn lại ra ?

Tay của Kế tiên sinh nắm chặt, nắm chặt mồ hôi lạnh:

- Người làm sao biết được ta còn hai ống châm ? Sao người biết được ta có bao nhiêu ống châm ?

“Chuyện của người ta đại khái biết chút ít”. Trác Đông Lai đáp: “Đại khái nhiều hơn chút ít so với trong tưởng tượng của người”.

Kế tiên sinh lại bắt đầu thở dài.

“Trác tiên sinh, người thật sự mạnh hơn ta, mạnh hơn tất cả mọi người, người thật sự nên thành công”. Lão buồn bã nói: “Từ nay về sau, ta tuyệt không phản lại người”.

“Từ nay về sau ?” Trác Đông Lai phảng phất hơi ngạc nhiên: “Lẽ nào người thật nghĩ người còn có ‘về sau’ ?”

Sắc mặt của Kế tiên sinh không có biến chuyển, bộ mặt một người sau khi đã dịch dung tuyệt không thể có biến chuyển.

Nhưng toàn thân của lão bộ dạng đã có biến chuyển, giống như một con độc xà đang đối diện với tiên hạc, biến thành uốn khúc khấn trương.

“Người muốn ta làm sao ?” Lão hỏi Trác Đông Lai: “Tùy tiện người muốn ta làm gì cũng được”.

Trác Đông Lai gật gật đầu.

“Ta cũng không muốn người làm gì, chỉ bất quá muốn người làm một chuyện đơn giản nhất”. Hắn đáp: “Chuyện đó ai ai đều có thể làm”.

Kế tiên sinh không ngờ không phát hiện tròng mắt của hắn đã co thắt lại, không ngờ còn hỏi hắn:

- Người muốn ta đi làm chuyện gì ?

Trác Đông Lai gần từng tiếng:

- Ta muốn người đi chết.

Chết, có lúc đích xác là chuyện rất đơn giản.

Kế tiên sinh chết rất nhanh chóng, lúc kiếm quang trong tay Trác Đông Lai lại bắt đầu phát ra những tia sáng chói ngời, lão đã chết.

Kiếm quang chỉ lóe lên một cái, đã đâm thẳng vào yết hầu của lão.

Cao Tiệm Phi lại không khỏi há miệng tán thưởng:

- Hảo kiếm pháp, một kiếm đó quá nhanh.

Trác Đông Lai lại mỉm cười:

- Kiếm của người là kiếm tốt, hơn xa so với trong tưởng tượng của ta, ta xem chừng coi bộ không muốn trả lại cho người.

o0o

Châu Mãnh một mực bất động, hơn nữa một mực rất trầm mặc.

Hắn vốn tuyệt không phải là dạng người như vậy, cái chết của họ Tư Mã vốn nhất định có thể khiến cho hắn nhiệt huyết dâng dâng, cuồng nộ hét to.

Hắn bất động, bởi vì cái chết của họ Tư Mã đột nhiên khiến cho hắn nghĩ đến rất nhiều chuyện, mỗi một chuyện đều như một mũi trường thương đâm sâu vào tim hắn.

--- Ngô Uyển tại sao phải làm như vậy ? Là vì báo thù ? Hay là vì tự bảo vệ lấy mình ?

Một người tự mình làm sai, lại đem nguyên nhân của sự sai lầm phát sinh mà quy đổ lên người người khác, trong tâm mình không những không hối hận, trái lại còn ngập tràn thù hận, trái lại còn muốn đi báo thù đối với người khác. Hành vi đó vốn là một nhược điểm nguyên thủy của nhân loại.

Một người vì chuyện mình làm sai mà đi làm thương làm hại đến người khác để bảo vệ chính mình, trong tâm cũng một dạng như vậy.

Ích kỷ, cả thánh hiền tiên Phật cũng rất khó vượt qua cửa ải đó, hà huống gì là phàm nhân.

Nhưng ý tưởng của Châu Mãnh lại khác biệt.

Hắn chợt nghĩ đến chuyện Ngô Uyển làm rất có thể chỉ bất quá vì yêu họ Tư Mã quá sâu đậm, đã yêu đến mức thân không còn thuộc về mình, không còn con đường nào khác.

Yêu đến mức độ đó, yêu theo phương thức đó, lúc yêu đến chung cực tận cùng là hủy diệt.

Cho nên nàng đã tự hủy mình, không những tự hủy mình, cũng phải hủy cả tình

yêu của mình.

Họ Tư Mã có thể đã hiểu thấu điểm đó, cho nên cho đến chết cũng không oán trách nàng.

Còn Điệp Vũ ?

Lúc Trác Đông Lai ra lệnh cho thuộc hạ của hắn dạt tập Hùng Sư Đường, Điệp Vũ tại sao lại phải bỏ trốn ? Thà bị Trác Đông Lai lợi dụng cũng phải bỏ trốn ?

Nàng có phải vì “yêu” mà đi ? Hay là vì “không yêu” mà đi ?

Nếu quả nàng cũng yêu Châu Mãnh sâu đậm như Ngô Uyển yêu họ Tư Mã, lại nghĩ Châu Mãnh không thèm để ý đến nàng, nàng đương nhiên phải đi.

Nếu quả nàng căn bản không yêu Châu Mãnh, đương nhiên càng phải đi.

Nhưng nàng nếu quả thật sự không yêu, tại sao lại phải để ý lo lắng cho Châu Mãnh như vậy ? Tại sao phải chết ?

Không yêu là hận, yêu quá mức cũng có thể biến thành hận, giữa yêu và hận vốn chỉ bất quá là một đường tơ chia cách.

Thật ra là yêu hay là hận ? Có ai có thể phân biệt rõ ràng ? Chuyện đó còn có ai nghĩ ra ?

Châu Mãnh đột nhiên cười cuồng dại.

“Tư Mã Siêu Quần, người chết rất hay, chết cực kỳ hay”. Tiếng cười của hắn chẳng khác gì tiếng dã nhân gào rú: ‘Người vốn nên chết, bởi vì người vốn là một gốc tử không có cách nào cứu vãn được’.

Đợi cho tiếng cười của hắn đã dứt, Trác Đông Lai mới lạnh lùng hỏi:

- Còn người ?

“Ta so với y càng đáng chết hơn”. Châu Mãnh đáp: “Ta đã sớm muốn dâng cái đầu của ta cho người khác, chỉ tiếc người khác lại không cần, lại muốn ta chết trong tay người, ta chết thật không cam tâm”.

Tiểu Cao đột nhiên hét lớn:

- Người không được chết.

Chàng phóng tới, vai kề vai với Châu Mãnh, dụng lực nắm chặt tay Châu Mãnh:

- Ai động đến người, trước hết phải giết ta đã.

Trác Đông Lai nhìn Tiểu Cao, chừng như đang nhìn một đứa bé được cưng chiều quá mà hư hỏng, tuy có chút tức giận, lại có vẻ tội nghiệp hơn.

“Không cần biết người có làm gì đối với ta, ta luôn luôn không động đến người, người có muốn ta chết, ta cũng không động đến người”. Trác Đông Lai thốt: “Ta tin rằng

người đáng lẽ đã minh bạch ý tứ của ta”.

Tiểu Cao không thể phủ nhận !

“Ta đương nhiên minh bạch”. Chàng nói: “Người muốn đem ta tạo thành một Tư Mã Siêu Quân thứ hai”.

Trác Đông Lai buồn bã thở dài:

- Y là bằng hữu duy nhất trong đời ta, không cần biết y làm gì đối với ta, tình cảm của ta đối với y đều bất biến.

- Ta tin.

- Người có tin ta lúc nào cũng đều có thể giết người không ?

“Võ công và kiếm pháp của người quá cao cường, ta quả thật không thể so bì với người, tâm kế của người thiên hạ lại càng không có ai có thể so bì”. Cao Tiệm Phi đáp: “Người hồi nãy nói vị Kế tiên sinh đó là một nhân tài vĩ đại, kỳ thật người chân chính vĩ đại không phải là lão, mà là người, ai ai cũng không thể không bội phục”.

Chàng nhìn Trác Đông Lai chằm chằm, đột nhiên cũng dùng khẩu khí độc quyền của Trác Đông Lai mà gần từng tiếng:

- Nhưng người cho dù có giết ta cũng vô dụng, ta cho dù có chết cũng không thể để người động đến Châu Mãnh. Hà huống ta còn có Khí, chỉ cần Khí của ta còn đó, người vị tất đã có thể thắng được ta.

Khí ?

Khí đó là luồng khí gì ? Là chính khí ? Là hiệp khí ? Là dũng khí ? Là nghĩa khí ? Hay là đem bao nhiêu thứ khí đó dùng huyết tính của nam nhi mà hỗn hợp hòa trộn thành một luồng huyết khí ?

Tròng mắt của Trác Đông Lai lại dần dần bắt đầu co thắt lại.

“Ta cũng không thể không thừa nhận người quả thật còn có Khí”. Hấn hỏi Tiểu Cao: “Nhưng kiếm của người đang ở đâu ?”

- Đang ở trong tay người.

“Đang ở trong tay ta, là của ta”. Trác Đông Lai lại hỏi: “Người còn có kiếm hay không còn ?”

- Không còn.

Trác Đông Lai cười:

- Người không có, ta có.

Có kiếm trong tay, kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Kiếm là một lợi khí thổi một cọng tóc qua là đứt đôi làm hai ngay, tay cũng là một

đôi bàn tay đáng sợ, thậm chí còn đáng sợ hơn cả kiếm.

Đôi tay đó sau khi sát nhân, không những không nhìn thấy máu, cả một dấu lệ ngân cũng không có.

“Nếu quả người nhất định phải làm như vậy, người cứ việc làm”. Trác Đông Lai thốt: “Có lẽ đó là mệnh vận của người, mệnh vận của một người cũng không có cách nào cải biến được”.

Con người của hắn, đôi tay của hắn, thanh kiếm của hắn, quả thật có thể trong phút chốc quyết định mệnh vận và sinh tử của một người.

Châu Mãnh đột nhiên ngửa mặt lên cười.

“Đại trượng phu sinh có gì đáng vui, chết có gì đáng sợ ? Ý tứ của hai câu nói đó Châu Mãnh ta cho đến hôm nay mới hiểu thấu được”. Tiếng cười của hắn thấp dần: “Cao Tiệm Phi, Châu Mãnh ta có thể giao hảo một bằng hữu như người, chết không oan tiếc gì, nhưng người còn trẻ, người không nên vì ta mà liều mạng”.

Nói đến đó, hắn đột nhiên dùng chân đá vút thanh kiếm của Công Tôn Bảo Kiếm rơi dưới đất lên, một tay chụp lấy, cong tay kề kiếm sát cổ, chỉ cần tay hắn vận lực, đầu hắn rơi liền xuống đất.

Nhưng tay hắn đã bị Tiểu Cao nắm chặt, bàn tay kia của Tiểu Cao lại nắm lấy lưỡi kiếm, “keng” một tiếng, lưỡi kiếm đã bị chàng bẻ gãy mất một đoạn.

Châu Mãnh nhìn chàng hét lớn:

- Tại sao người không để ta chết ?
- Người tại sao lại muốn chết ?

“Bởi vì ta muốn người sống”. Châu Mãnh đáp: “Ta vốn nên chết từ sớm, sau khi ta chết, người không cần đi liều mạng với Trác Đông Lai nữa, ta cũng đã đến lúc chết, chết không hối tiếc, có sống cũng vô ích”.

“Người sai rồi”. Cao Tiệm Phi thốt: “Hiện tại người có chết hay sống cũng hoàn toàn không quan hệ gì đến trận chiến hôm nay giữa ta và Trác Đông Lai, không cần biết là người sống hay chết, trận chiến đó tất không thể tránh khỏi”.

- Tại sao ?

“Bởi vì hiện tại Trác Đông Lai đã không thể phóng tha ta”. Cao Tiệm Phi đáp: “Ta nếu chưa chết, hắn phải chết trong tay ta, nếu ta còn có thể giết chết hắn, tuyệt không để cho hắn sống yên qua một ngày”.

Chàng dụng lực nắm chặt tay Châu Mãnh:

- Hai câu nói của người hồi nãy cũng sai rồi, đại trượng phu đã sinh ra trên đời này, nếu sống phải sống khoái khoái lạc lạc, nếu chết cũng phải chết có giá trị. Hiện tại nếu

người chết, chỉ bất quá là dâng mạng cho người ta một cách rỗng tuếch phù phiếm, chết thật không đáng một đồng xu.

Trác Đông Lai chợt cười cười:

- Gã nói đúng, đợi gã chết rồi, người có chết cũng chưa muộn, tại sao lại phải vội vàng tống khứ mạng mình đi ? Lẽ nào người chết để tạ ơn ta ?

Châu Mãnh buông tay, Tiểu Cao lại càng nắm tay hắn chặt hơn.

"Hôm nay ta nếu không chết, ta không những phù trợ người trùng chấn Hùng Sư Đường, hơn nữa còn chinh đồn lại Đại Tiêu Cục". Tiểu Cao thốt: "Bọn ta còn nhiều thời gian để làm những chuyện đó, cũng còn có vô số anh tài, một khi bọn ta còn sống, ngàn vạn lần không nên coi nhẹ chữ 'chết'".

Trác Đông Lai lại thở dài:

- Câu nói đó y cũng nói đúng, người sống tại sao lại muốn chết ? Tại sao lại muốn đem tính mạng mình coi rẻ coi khinh như vậy ? Chỉ tiếc đã đến lúc không thể không chết, ai ai cũng đều khó tránh khỏi cái chết, vô luận là ai cũng không ngoại lệ.

Hắn nhìn Tiểu Cao, tròn mắt co thắt lại.

"Hiện tại người đã đến lúc không thể không chết". Trác Đông Lai thốt: "Bởi vì người đã làm sai một chuyện".

- Chuyện gì ?

"Người không nên bẻ gãy thanh kiếm đó". Trác Đông Lai đáp: "Nếu quả có kiếm trong tay, người đại khái còn có thể chống đỡ được ba mươi chiêu, nhưng hiện tại ta nội trong mười chiêu đã có thể lấy mạng người".

Câu nói đó hắn vừa nói xong, đã nghe thấy có một người dùng một thanh âm vừa lãnh đạm vừa cao ngạo nói:

- Lần này sai lầm chỉ sợ là người.

oOo

Bình minh đã gần rạng, khiến cho ánh đèn càng ảm đạm, giữa hoang sơn có một màn sương sớm trắng nhợt bốc bay.

Trong sương mù mê mông đột nhiên xuất hiện một người còn lẫn khuất hơn cả sương mù, trong tay vẫn khiêng cái hòm thần bí còn hơn cả con người y.

- Tiêu Lệ Huyết, là người.

"Là ta". Tiêu Lệ Huyết lãnh lãnh đạm đạm đáp: "Người đại khái nghĩ ta không thể

đến đây, bởi vì người nhất định rất tin chắc đối với Quân Tử Hương của người. Kỳ thật người cũng nên biết, thứ quân tử như vậy thông thường đều không đáng tin cậy lắm”.

Trác Đông Lai thở dài:

- Tiêu Lệ Huyết, Tiêu tiên sinh, người tại sao luôn luôn xuất hiện lúc không nên xuất hiện vậy ?

- Đại khái bởi vì ta trời sinh là thứ người đó.

“Ta không thích thứ người đó, rất là không thích”. Thanh âm của Trác Đông Lai đã khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh: “Trước đây ta cũng từng đụng phải thứ người đó”.

- Hiện tại bọn họ có phải đều đã chết trong tay người ?

- Phải.

- Người có phải muốn chọc ta xuất thủ ?

- Phải.

Trác Đông Lai đối diện bóng người thần bí đó, không ngờ hoàn toàn không có một chút ý tứ kinh sợ.

“Ta đã có nói, nếu quả đã đến lúc không thể không chết, ai ai cũng không thể đào thoát”. Thanh âm của hắn nghe không ngờ cũng giống hệt Tiêu Lệ Huyết, vừa lãnh đạm, vừa cao ngạo: “Nhưng ta cũng tin rằng, cả người chỉ sợ cũng vị tất đã có thể đoán định nắm chắc hôm nay thật ra ai phải chết trong tay ai”.

Châu Mạnh thất kinh nhìn hắn, chừng như chưa từng gặp một người như vậy.

Bởi vì hắn chưa từng nghĩ Trác Đông Lai là một người lãnh tĩnh như vậy, kiêu ngạo như vậy.

Bởi vì hắn cũng không biết nội tâm của một người nếu quả tràn đầy tự ti, thông thường có thể biến thành một người kiêu ngạo nhất.

Hà hướng Trác Đông Lai trong tay còn có Lệ Ngân.

Có người tin vào mệnh vận, có người không tin.

Nhưng đại đa số người đều thừa nhận, cõi u minh quả thật có một lực lượng thần bí lãnh khốc vô tình, trên thế giới này quả thật có những chuyện vô phương giải thích được là vì lực lượng đó mà phát sinh.

--- Bảo kiếm vừa ra khỏi lò, quỷ thần đều đổ kỵ, bắt người rèn kiếm phải đem thân nhân của mình làm vật tế lễ cho thanh kiếm đó, nhất định phải dùng máu tươi của người đó mới có thể tẩy rửa vết lệ ngân mà người rèn kiếm đã nhỏ trên lưỡi kiếm, mới có thể nấu chảy đi bạo khí lệ khí hung khí sát khí của thanh kiếm đó.

Tiêu Đại Sư rèn kiếm, không còn nghi ngờ gì nữa, là người tin vào mệnh vận, cho

nên ông ta mới có thể lưu lại một điểm lệ ngân trên kiếm.

Còn Tiêu Lệ Huyết ?

Y tin hay không tin ?

Người trong sương vẫn không thể nào tróc truy như sương, ai cũng đoán không ra tâm sự của y.

Nhưng y lại hỏi Tiểu Cao:

- Cao Tiệm Phi, kiếm của người còn hay không ?

“Không còn, ta không có kiếm”. Tiểu Cao đáp: “Ta không có, hấn có”.

“Đó là linh cơ của người”. Tiêu Lệ Huyết thốt: “Người đánh mất chính là kiếm của người, là vận khí của người, người bẻ gãy thanh kiếm kia lại là linh cơ của người”.

“Linh cơ ? Tại sao lại là linh cơ của ta ?” Cao Tiệm Phi hỏi: “Ta không hiểu”.

“Bởi vì ta chỉ chịu đem Phá Kiếm Thuật của ta truyền cho người không có kiếm”. Tiêu Lệ Huyết đáp: “Trong tay người nếu quả còn có kiếm, nếu quả người không bẻ gãy thanh kiếm kia, ta cũng không chịu truyền cho người”.

“Truyền cho ta cái gì ? Phá Kiếm Thuật ?” Tiểu Cao vẫn không hiểu: “Cái gì gọi là Phá Kiếm Thuật ?”

“Thiên hạ không có kiếm pháp nào không phá được, cũng không có kiếm này không gãy được, càng không có kiếm khách bất bại”. Tiêu Lệ Huyết đáp: “Nếu quả binh khí và chiêu thức người dùng xứng hợp, chỉ cần gặp người sử kiếm, người có thể phá kỳ pháp, bẻ kỳ kiếm, giết kỳ nhân, đó gọi là Phá Kiếm Thuật”.

Thanh âm của y phảng phất cũng ngập tràn một thứ lực lượng thần bí.

“Hai mươi năm trước, ta coi danh gia sử kiếm trong thiên hạ như rắn rít mãnh thú, nhưng hiện tại, tại lại coi bọn họ như đất cát”. Tiêu Lệ Huyết thốt: “Hiện tại bọn họ trong mắt ta mà nhìn đều không kham nổi một chiêu”.

Y đột nhiên lại hỏi Tiểu Cao:

- Cao Tiệm Phi, linh cơ của người còn hay không còn ?

- Hình như vẫn còn.

- Vậy người qua đây.

- Còn Trác Đông Lai ?

- Hấn có thể đợi, ta không để hấn đợi lâu đâu.

o0o

Trác Đông Lai nhìn Tiểu Cao đi qua, không những không ngăn trở, cả một chút phản ứng cũng không có, chùng như hấn rất muốn đợi, đợi Tiểu Cao luyện thành Phá Kiếm Thuật đó.

“Chỉ tiếc gã nhất định luyện không thành”. Trác Đông Lai tự nhủ: “Cho dù Tiêu Lệ Huyết thật có Phá Kiếm Thuật, cũng tuyệt không thể trong một khoảng thời gian ngắn có thể luyện thành”.

Nhưng giữa hai người bọn họ có lẽ quả thật có một quan hệ thân bí không thể giải thích được tồn tại, có thể đủ để tâm linh của bọn họ câu thông.

Có lẽ Tiểu Cao thật có thể dùng một chút linh cơ lãnh hội được chỗ ảo bí của Phá Kiếm Thuật đó.

Trác Đông Lai tuy một mực tự an ủi mình, trong tâm lại vẫn cảm thấy một áp lực khổng lồ đè nặng.

Bởi vì hấn đối với con người của Tiêu Lệ Huyết luôn luôn có một nỗi kinh sợ vô phương giải thích, luôn cảm thấy con người đó chùng như trời sinh đã có một thứ năng lực có thể khắc chế hấn --- một thứ năng lực thần bí đã được chư thần chúc phúc ma quỷ trù ếm, một thứ năng lực vừa huyền diệu, vừa tà ác.

Tiêu Lệ Huyết đã mở nắp hòm.

Lúc đó trời đã sáng, mặt trời vừa nhú lên, cụm mây nơi chân trời phương đông vừa đột phá ra một tuyến dương quang.

Giữa tích tắc đó, chỉ nghe thấy, “cách cách cách cách” bốn tiếng, trong tay Tiêu Lệ Huyết đã xuất hiện một kiện vũ khí thần kỳ.

Tuyến dương quang bắn ra từ đông phương cũng trong tích tắc đó rọi chiếu trên kiện vũ khí đó, khiến cho nó bất chợt bốc ngời một thứ ánh sáng vừa huyền diệu, vừa tà ác.

Chưa có ai từng thấy qua thứ vũ khí đó, cũng không có ai biết nó thật ra có chỗ xảo diệu gì.

Nhưng mỗi một người khi nhìn thấy nó đều cảm thấy được lực lượng vừa kỳ diệu vừa tà ác của nó.

Trong ánh mắt của Trác Đông Lai chợt cũng phát sáng.

Cũng trong tích tắc đó, trong tâm hấn đột nhiên cũng có một điểm linh cơ phát khởi, đột nhiên giữa tích tắc đó đã nghĩ ra một phương pháp chín phần mười chắc chắn, tuyệt đối có thể trong một chớp mắt dồn Tiểu Cao vào tử địa.

Trong thân người hấn bất chợt tràn đầy lực lượng, tràn đầy tín tâm, một thứ lực lượng khổng lồ mà hấn chưa từng có qua, toàn thân hấn đều đang chấn động.

Thứ cảm giác đó giống như đột nhiên có phù chú của thần linh đối với sinh mệnh của hắn giáng lâm trên thân người hắn, muốn mượn tay hắn triệt để tiêu diệt một người trên thế giới này.

Trong cái hòm đó vốn chừng như nhốt một ác quỷ câu hồn đoạt mệnh, một khi cái hòm đó mở ra, nhất định có tính mệnh của một người bị cướp đoạt mang đi, cũng bị nhốt vào cái hòm đó, vạn kiếp không hồi sinh.

Trác Đông Lai một mực không tin thần quỷ tiên phật, nhưng hắn tin chuyện đó, chính như hắn tin trên thế giới này quả thật có một thứ lực lượng mà nhân loại vô phương giải thích được tồn tại.

Bởi vì hiện tại chính hắn cũng đã cảm thấy được thứ lực lượng đó.

Tiêu Lệ Huyết đưa vũ khí trong tay mình cho Tiểu Cao.

“Hiện tại ngươi phải đi, đi lấy mạng Trác tiên sinh mang về đây”. Y nói: “Kiện vũ khí này cho tới nay chưa từng xuất hiện trên thế gian này, sau này chỉ sợ cũng không thể xuất hiện nữa”.

Thanh âm của Tiêu Lệ Huyết cũng giống như lời trù ếm tai ác:

- Bởi vì ông trời muốn ta sáng xuất ra kiện vũ khí này, là vì muốn ta dùng để đối phó Trác tiên sinh, lúc nó xuất hiện, là lúc Trác tiên sinh phải chết, không cần biết nó đang trong tay ai cũng vậy, đều có thể lấy mạng Trác tiên sinh.

oOo

Cụm mây dày đặc lại che phủ dương quang, cả ánh đèn cũng đã tắt ngóm, sắc trời âm trầm, sát cơ đã động, quỷ thần đều vô phương văn hồi tình thế.

Cao Tiệm Phi như phi điều bay qua.

Ánh mắt của Trác Đông Lai chăm chăm nhìn kiện vũ khí trong tay Cao Tiệm Phi, đột nhiên quăng Lệ Ngân trong tay hắn về phía Cao Tiệm Phi:

- Đây là kiếm của người, ta trả lại cho người.

Không ai có thể tưởng được hành động của hắn, Tiểu Cao cũng không tưởng được.

Thanh kiếm đó đã theo chàng nhiều năm, thủy chung đều bên người chàng, đã biến thành một bộ phận cực kỳ quan trọng trong sinh mệnh của chàng, thậm chí có thể nói đã biến thành một bộ phận của thân thể chàng, đã hòa vào cốt nhục huyết mạch của chàng thành một thể.

Cho nên chàng cả nghĩ ngợi cũng không nghĩ ngợi, chụp lấy thanh kiếm đó, dùng

bàn tay cầm kiếm của mình chụp lấy thanh kiếm đó, xem chừng đã hoàn toàn quên đi trong tay mình vốn đang nắm giữ một kiện vũ khí phá kiếm.

Giữa một tích tắc đó, chàng chừng như hoàn toàn không có tư tưởng, hoàn toàn không thể khống chế lấy mình.

Bởi vì một người có lý tính chỉ có dưới tình huống đó mới có thể làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Trác Đông Lai cười.

Hiện tại Tiểu Cao lại có kiếm, nhưng vũ khí phá kiếm lại đã bị hấn đoạt trong tay.

Hấn là người trí tuệ cực cao, nhãn thần cũng bén nhọn hơn người ta, Tiêu Lệ Huyết nói hơi đông dài một chút, để cho hấn có đủ thời gian nhìn rõ ràng kiện vũ khí hình thức cấu tạo đều đặc biệt kỳ diệu đó, hơn nữa còn nhìn ra kiện vũ khí đó quả thật có rất nhiều chỗ có thể chế trụ kiếm của đối phương, thậm chí đã nhìn ra phương pháp vận dụng nó.

Vô luận đối thủ của hấn là ai cũng vậy.

Chỉ có người như Tiêu Lệ Huyết mới có thể sáng xuất ra thứ vũ khí đó, chỉ có người như Trác Đông Lai mới có thể làm một chuyện tuyệt đến như vậy.

Hai người xem ra là người hoàn toàn bất đồng, trên phương diện ý kiến lại hoàn toàn tương đồng, cả tư tưởng cũng phản phát có thể hỗ tương câu thông.

Sắc mặt của Châu Mạnh trầm biến.

Hấn không tưởng được Tiểu Cao có thể làm chuyện khờ khạo như vậy, biến hóa sau đó lại càng khiến cho hấn không tưởng nổi.

Cao Tiệm Phi đột nhiên lại như phi điều bay lên, phẩy ra một vùng kiếm hoa, nhắm Trác Đông Lai đâm tới.

Chàng vốn không nên xuất thủ trước, nhưng chàng nhất định phải xuất thủ chiếm lấy tiên cơ đang lúc Trác Đông Lai còn chưa lần mò ra hết cấu tạo và hiệu dụng của kiện vũ khí đó.

Chàng, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đánh giá quá thấp trí tuệ và mục lực của Trác Đông Lai.

Giữa vùng kiếm quang đẹp mắt phát lên vô số đạo kiếm ảnh thiểm động, nhưng kiếm chỉ có một thanh.

Giữa vô số đạo kiếm ảnh, đương nhiên chỉ có một chiêu là thực.

Trác Đông Lai vừa nhìn đã nhìn ra một chiêu đó là thực, đối với kỹ thuật công kích hư chiêu yểm hộ thực chiêu, hấn hiểu rõ hơn xa so với đại đa số người trên thế gian này.

Hấn cũng nhìn ra kiện vũ khí đó tối thiểu có kết cấu của bốn năm bộ phận, đều có

thể phong tỏa kiếm thế của đối phương, thậm chí còn có thể thừa thế đoạt lấy kiếm của đối phương, sau đó lúc tiến đánh trở lại chính là một chiêu trí mệnh.

Nhưng hần tịnh không muốn làm tận tuyệt như vậy.

Đối với kỹ xảo dùng kiếm vũ khí đó, hần còn chưa thuần thục, tại sao không trước hết mượn kiếm của Tiểu Cao để luyện tập ?

Hần đã có tin chắc tuyệt đối lúc nào cũng có thể lấy mạng Tiểu Cao.

Cho nên hần không vội vã gấp gáp chút nào.

Kiếm của Tiểu Cao đâm tới, hần cũng giữ kiếm vũ khí trong tay nghênh đón, thăm dò dùng một vòng câu phong tỏa kẹp giữ kiếm của Tiểu Cao.

“Đình” một tiếng, kiếm và câu tương kích, kiếm vũ khí đó đột nhiên phát xuất diệu dụng mà bất kỳ ai cũng đều không tưởng nổi, đột nhiên có một kết cấu bộ phận bắn ra, phối hợp với vòng câu đó, giống như một cái kềm kẹp chặt kiếm của Tiểu Cao.

Trác Đông Lai vừa sợ vừa mừng, hần thật sự cũng không tưởng nổi kiếm vũ khí đó có uy lực to lớn như vậy.

Khiến cho hần càng không tưởng nổi là thanh kiếm của Tiểu Cao không ngờ lại đâm xuyên qua từ trong vòng kềm kẹp của kiếm vũ khí đó.

Đó vốn là chuyện tuyệt đối không thể có.

Vũ khí cấu tạo phức tạp xảo diệu như vậy, làm sao có thể để cho kiếm có đối phương đâm xuyên qua ?

Lẽ nào kết cấu của kiếm vũ khí này vốn đã cố ý để lại một khoảng không để kiếm có thể đâm xuyên qua ? Tiểu Cao cố ý nhường cho kiếm của mình bị kềm kẹp là vì muốn lợi dụng một điểm trí mệnh đó ?

Trác Đông Lai đã không còn có thể nghĩ tới chuyện gì nữa.

Giữa một sát na như đá lửa chạm xẹt, kiếm của Tiểu Cao đã đâm phập vào ngực của hần, chỉ đâm vào một tắc bảy phân, bởi vì thanh kiếm đó chỉ xuyên qua được bao nhiêu đó.

Nhưng dài bao nhiêu đó đã đủ, một tắc bảy phân đã đủ để đạt đến độ sâu trí mệnh, đâm thẳng vào tim Trác Đông Lai.

--- Kiếm vũ khí đó vốn đặc biệt sáng xuất để đối phó Trác Đông Lai.

--- Bởi vì chỉ có Trác Đông Lai mới có thể trong tích tắc nhìn ra cấu tạo của kiếm vũ khí đó, chỉ có Trác Đông Lai mới có thể dùng kiếm trong tay mình đi hoán đổi với kiếm vũ khí đó, người khác không những không làm được, cả nghĩ cũng không nghĩ được.

--- Bất hạnh là Trác Đông Lai có thể nghĩ được, Tiêu Lệ Huyết cũng đã trước tiên nghĩ giùm cho hần, hơn nữa đã sớm tính đúng hần có thể làm như vậy.

--- Kiện vũ khí đó vốn là bấy rập Tiêu Lệ Huyết đã đặc biệt bố trí, đợi Trác Đông Lai tự mình bước chân tiến vào.

Hiện tại Trác Đông Lai chung quy đã minh bạch.

“Tiêu Lệ Huyết, Tiêu tiên sinh, ta quả nhiên không nhìn lầm, người quả nhiên là hung sát của ta, ta đã sớm suy tính ta sớm muộn gì cũng phải chết trong tay người”. Hắn buồn bã nói: “Nếu không ta làm sao có thể lọt vào cái bấy của người ?”

Tiêu Lệ Huyết lạnh lùng nhìn hắn:

- Người có nhớ ta đã từng nói qua, vô luận kiện vũ khí đó trong tay ai đều có thể dồn người vào tử địa, cho dù trong tay của chính người cũng vậy !

Thanh âm của y càng lãnh đạm:

- Người nên biết lời nói của ta luôn luôn là lời nói thật.

Trác Đông Lai cười thảm.

Tiếng cười của hắn chấn động đến tâm mạch của hắn, cũng chấn động đến lưỡi kiếm, hắn đột nhiên cảm thấy tim mình đau đớn, bởi vì lưỡi kiếm lại đâm sâu thêm một phân, sinh mệnh của hắn cũng chỉ còn cách xa bến bờ tử vong một đường tơ.

Tiểu Cao nhẹ nhàng rút kiếm ra, kiện vũ khí đó cũng nhẹ nhàng từ trên kiếm rơi xuống.

Cụm mây chợt lại trôi đi, dương quang lại xuyên qua tầng mây chói lọi, chiếu rọi trên thanh kiếm đó.

Trác Đông Lai nhìn thanh kiếm đó, trên mặt đột nhiên lộ xuất biểu tình cực kỳ khủng bố.

“Lệ ngân ?” Hắn rít giọng: “Lệ ngân trên kiếm sao lại đã biến mất ? Lẽ nào ta ...”

Hắn không nói ra vấn đề đã khiến hắn chết cũng không thể minh bạch.

--- Lẽ nào hắn cũng là thân nhân của Tiêu Đại Sư, lẽ nào Tiêu Đại Sư là phụ thân mà hắn chưa từng gặp mặt ? Cho nên hắn vừa chết dưới kiếm, lệ ngân cũng đồng thời tiêu tán ?

--- Hay là lời nói của quỷ thần không thể tin được, một điểm lệ ngân trên kiếm đột nhiên tan biến chỉ bất quá vì giờ phút này đã đến lúc nó nên biến mất ?

Không ai có thể trả lời vấn đề đó, có lẽ lão nhân trong đình vốn có thể trả lời, chỉ tiếc lão nhân đã chết trong tay Trác Đông Lai.

Tiêu Lệ Huyết muốn đi hỏi lão nhân có lẽ cũng là chuyện đó, nếu quả lão nhân đem đáp án nói cho y biết, y có lẽ không thể dồn Trác Đông Lai vào tử địa.

Chỉ tiếc hiện tại mọi chuyện đều đã quá trễ.

Tâm mạch của Trác Đông Lai đã đoạn, cho tới chết cũng không minh bạch chuyện đó thật ra là sao.

Kết cục như vậy lẽ nào cũng do chính hấn tạo thành ?

o0o

Dưới ánh dương mà nhìn, sắc kiếm xanh trong như thu thủy, lệ ngân trên kiếm quả nhiên đã tan biến không còn thấy nữa.

Cao Tiệm Phi si si đại đại nhìn thanh kiếm đó, trong tâm cũng đang nghĩ về những chuyện đó.

Chàng cũng không hiểu thấu.

Cũng không biết qua bao lâu, chàng mới nghĩ đến muốn đi hỏi Tiêu Lệ Huyết.

Tiêu Lệ Huyết lại không còn ở đó, thi thể của Trác Đông Lai và kiện vũ khí đó cũng không còn.

Châu Mãnh nói với Tiểu Cao:

- Tiêu tiên sinh đã đi rồi, mang Trác Đông Lai theo.

Tâm lý của hấn cũng tràn đầy nỗi nghi hoặc kinh hãi:

- Thật ra là sao đây ?

Tiểu Cao lắc đầu nhìn xa xăm, xa xăm là một khoảng trời trong lành.

“Không cần biết chuyện này là sao, hiện tại đều không quan hệ gì nữa”. Tiểu Cao thốt: “Từ nay về sau, bọn ta đại khái cũng không còn tái kiến được Tiêu tiên sinh nữa”.

Ánh đèn đã tắt, người cầm đèn cũng đã tản mác, chỉ còn lại thiếu nữ mù lòà còn ôm đàn tỳ bà đứng đó.

Dương quang tuy đã chiếu rọi khắp mặt đất, nhưng trước mắt nàng vẫn còn là một màn hắc ám.

Trong tâm Cao Tiệm Phi đột nhiên lại cảm thấy một nỗi thương cảm khó tả, không nhin được bước qua hỏi thiếu nữ:

- Gia gia của nàng đâu ? Gia gia của nàng có còn không ?

- Tôi không biết !

Trên khuôn mặt trắng tái của nàng hoàn toàn là một màn hư không trống vắng, cái gì cũng không có, cả bi thương cũng không.

Nhưng vô luận là ai đều nhìn thấy trong tâm nàng đang đau xót vô ngần.

“Nhà nàng ở đâu ?” Tiểu Cao lại nhin không được phải hỏi: “Nàng có nhà không ? Trong nhà còn có thân nhân nào khác không ?”

Thiếu nữ không nói gì, lại ôm chặt cây đàn tỳ bà của nàng, giống như một người sắp chết đuối đang ôm ghì lấy một khúc gỗ trôi dạt.

--- Lẽ nào cả đời nàng thứ duy nhất thuộc về sở hữu của nàng là cây đàn tỳ bà đó ?

“Hiện tại nàng muốn đi đâu ?” Tiểu Cao hỏi: “Sau này nàng muốn làm gì ?”

Hỏi xong câu đó, chàng đã hối hận.

Câu hỏi đó chàng thật không nên hỏi, một thiếu nữ không người thân không bạn bè không nhà không cửa đơn độc lạc loài như vậy, làm sao có thể nghĩ đến chuyện sau này ?

Nàng làm sao có thể nghĩ được ? Làm sao dám nghĩ được ? Mình làm sao khiến cho nàng trả lời được ?

Không tưởng được thiếu nữ vĩnh viễn chỉ sống trong bóng tối đó lại đột nhiên dùng một thanh âm trong veo đáp:

- Sau này tôi vẫn phải ca. Tôi phải luôn luôn ca hát, ca cho đến khi tôi chết mới ngưng.

o0o

Lẳng lẳng nhìn thiếu nữ ôm đàn tỳ bà được bọn họ dẫn đi bước vào Trường An Cư, trong tâm Tiểu Cao và Châu Mãnh cũng không biết có tư vị gì ?

“Ta tin rằng nàng nhất định sẽ ca”. Châu Mãnh thốt: “Một khi nàng chưa chết, nhất định sẽ ca”.

“Ta cũng tin”. Tiểu Cao nói: “Ta cũng tin nếu quả có người không để nàng ca, nàng có thể sẽ chết”.

Bởi vì nàng là ca giả, cho nên nàng phải ca, ca cho người khác nghe. Cho dù lời ca của nàng luôn luôn bị thương làm sao, luôn luôn khiến cho người ta rơi nước mắt, nhưng một người nếu quả không biết tư vị của bị thương, làm sao có thể hiểu thấu được chân ý nghĩa của hoan lạc ? Làm sao có thể trân quý sinh mệnh cho được ?

Cho nên nàng tuy cái gì cũng không có, vẫn có thể sống còn.

Nếu quả nàng không thể ca, sinh mệnh của nàng có thể biến thành vô ý nghĩa.

“Còn bọn ta ?” Châu Mãnh đột nhiên hỏi Tiểu Cao: “Bọn ta sau này nên làm gì ?”

Tiểu Cao không trả lời câu hỏi đó, bởi vì chàng vẫn chưa nghĩ ra nên trả lời làm

sao.

Nhưng chàng bỗng nhìn thấy sự sáng lạn của ánh dương, sự huy hoàng của mặt đất.

“Bọn ta đương nhiên cũng phải ca”. Cao Tiêm Phi chột ưỡn ngực nói lớn: “Tuy lời ca của bọn ta khác biệt với nàng, nhưng bọn ta nhất định cũng phải ca, một mực ca cho đến chết”.

Giọng ca của ca nữ, điệu múa của vũ giả, kiếm của kiếm khách, bút của văn nhân, dấu chí của anh hùng, đều là dạng đó, một khi chưa chết, không thể buông tay.

Triều dương vừa thăng khởi, tuyết xuân tan chảy, một người khiêng một cái hòm lẳng lẳng rời khỏi cổ thành Trường An.

Một người bình phàm trầm mặc, một cái hòm cũ kỹ bình phàm.

- o O o -